

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2015. november 12. napján tartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott ÉS TÁRSAI ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2015. január 6. napján kihirdetett **1.B.1213/2012/239.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a :

Megállapítja, hogy I. rendű vádlott **feltételes szabadságra nem bocsátható.**

II. rendű vádlott fegyházbüntetését **7 (hét) év 6 (hat) hónapra súlyosítja.**

Megállapítja, hogy II. rendű vádlott **feltételes szabadságra nem bocsátható.**

III. rendű vádlott cselekményét társtettesként elkövetett testi sértés büntettének [Btk. 164. § (1) bekezdés, **(3) bekezdés**, (8) bekezdés 1. fordulat] **minősíti.**

III. rendű vádlott vonatkozásában a szabadságvesztést **4 (négy) évre enyhíti**, amelyet börtönben rendel végrehajtani.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy II. rendű vádlott terhére megállapított folytatólagosan elkövetett zaklatás büntettének jogszabályi alapja helyesen: 1978. évi IV. törvény 176/A. § (2) bekezdés a) pont 1. fordulat, (3) bekezdés a) pont **2. tétel.**

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összege helyesen: **569.652.- (ötszázhatvankilencezer-hatszázötvenkettő) forint**, amelyből a vádlottak egyetemlegesen helyesen: **336.222.- (háromszázharminchatezer-kétszázhuszonkettő) forintot**,

I. rendű vádlott helyesen: **91.000.- (kilencvenegyezer) forintot**,

II. rendű vádlott helyesen: **142.430.- (száznegyvenkettőezer-négyszázharminc) forintot köteles megfizetni.**

I. rendű és II. rendű vádlott személyi adatai közül mellőzi a fogvatartás helyének megjelölését.

Megállapítja, hogy I. rendű vádlott lakcíme helyesen: (irányítószám, Település, utca, házszám, emelet, ajtó).

II. rendű vádlott által 2015. január 7. napjától 2015. október 16. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

Kötelezi II. rendű vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **82.500.- (nyolcvankettőezer-ötszáz) Ft** bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében [1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés, (6) bekezdés 1. fordulata], amelyet társtetteségben követett el.

II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében [1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés, (6) bekezdés 1. fordulata], amelyet társtetteségben követett el,

hamis vád büntetében [1978. évi IV. törvény 233. § (1) bekezdés a) pontja, (2) bekezdés] és folytatólagosan elkövetett zaklatás büntetében [1978. évi IV. törvény 176/A. § (2) bekezdés a) pont, 1. fordulat (3) bekezdés a) pont].

III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat], amelyet társtettesként követett el.

Az elsőfokú bíróság ezért I. r. vádlottat - mint többszörös visszaesőt - 7 év fegyházra és 7 év közügyektől eltiltásra, II. r. vádlottat - mint többszörös visszaesőt 6 év 6 hónap fegyházra és 7 év közügyektől eltiltásra, míg III. r. vádlottat 5 év börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy I. r. és II. r. vádlott legkorábban a büntetés 4/5 részének kitöltését követő napon, míg III. r. vádlott legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A kiszabott szabadságvesztésekbe I. r. vádlott által 2012. szeptember 7. napjától 2012. november 8. napjáig és 2013. január 1. napjától 2013. március 26. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt, II. r. vádlott által 2012. szeptember 7. napjától 2015. január 6. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt, III. r. vádlott által 2012. szeptember 7. napjától 2014. május 30. napjáig előzetes fogvatartásban, 2014. május 31. napjától 2015. január 6. napjáig házi őrizetben töltött időt beszámította.

A III. r. vádlott vonatkozásában megállapította, hogy egy napi szabadságvesztésnek 4 napi házi őrizetben töltött idő felel meg.

A nyomozati eljárás során lefoglalt és a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bjk.587/2012/1-9. tételszám alatt kezelt bűnjelek lefoglalását megszüntette és azok megsemmisítését rendelte el.

Kötelezte I. r., II. és III. r. vádlottakat, hogy az eljárás során felmerült 549.652,- forint bűnügyi költségből fizessenek meg az államnak a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalának külön felhívása szerint 342.222,- forintot. Kötelezte továbbá I. r. vádlottat, további 79.000,- forint, II. r. vádlottat pedig további 140.430,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést jelentett be az ügyész az I., II., III. r. vádlottak terhére súlyosítás végett, az I. és a II. r. vádlott esetén a fegyházbüntetés és a közügyektől eltiltás, a III. r. vádlott esetén a börtönbüntetés és közügyektől eltiltás súlyosítása érdekében, az I. r. vádlott vonatkozásában anyagi jogszabálysértés miatt is a feltételes szabadságra bocsáthatóságra vonatkozó rendelkezés mellőzése és annak megállapítása céljából, hogy az I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Fellebbezett továbbá

- az I. r. vádlott és védője egyezően elsődlegesen a tényállás téves megállapítása; másodlagosan enyhébb minősítés és a büntetés enyhítése végett,
- a II. r. vádlott és védője egyezően enyhítés,

- a III. r. vádlott és védője egyezően elsődlegesen a tényállás téves megállapítása és felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.504/2013/7-II. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Tárgyalás tartását indítványozta, mivel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállás felderítési feladatának nem tett teljes mértékben eleget, és anélkül hozott meg bizonyos rendelkezéseket, amelyek alapjául szolgáló bizonyítékok nem képezték a bizonyítási eljárás részét. A Csongrád Megyei Rendőr-főkapitányságon testi sértés büntette miatt 856/2012. bü. szám alatt indult büntetőeljárás nyomozati iratai közül a 307-310. lapszám alatti I. r. vádlott folytatólagos gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyvének, a Szegedi Nyomozó Ügyészségen hamis vád büntette miatt II. r. vádlottal szemben indult büntetőeljárás során keletkezett Ny.439/2011. számú nyomozati iratok közül az 1-4. lapszám alatti rendőri jelentésnek, az 5-22. lapszám alatti házkutatásra és lefoglalásról szóló jegyzőkönyvnek, a 23-30. lapszám alatti vegyész szakértői véleménynek, az 51. lapszám alatti nyomozást megszüntető határozatnak, továbbá a Szegedi Városi Bíróság 17.B.1769/2006. valamint 17.Beü.2955/2010. számú ügyének iratai közül az I. r. vádlott vonatkozásában hozott feltételes szabadságra bocsáthatóság utólagos kizárásával kapcsolatos iratok, illetve az elsőfokú iratok között a Csongrád Megyei Főügyészség által becsatolt 251. sorszám alatti határozat kiadmányok ismertetését indítványozta.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a másodfokú tárgyaláson a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Az elsőfokú ítélet tényállásának, jogi indokolásának, valamint a bűnösségi körülmények kiegészítésére és helyesbítésére tett észrevételei mellett az elsőfokú ítélet megváltoztatását és azt indítványozta, hogy az ítélet tábla az I. r. és a II. r. vádlott fegyházbüntetését és közügyektől eltiltását, valamint a III. r. vádlott börtönbüntetését és közügyektől eltiltását súlyosítsa, azt tekintse szabadságvesztésként kiszabottnak, amelyet börtönben kell végrehajtani. Indítványozta továbbá annak megállapítását, hogy az I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, a fogvatartás helyének a személyi adatok közül történő mellőzését, valamint a II. r. vádlott előzetes letartóztatásban töltött idejének további beszámítását és a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségre kötelezését.

Az I. r. vádlott védője a fellebbezési eljárásban fellebbezését részletesen írásban indokolta.

(szakértő neve) igazságügyi orvosszakértő írásbeli szakértői véleményét és tárgyalási nyilatkozatát álláspontja szerint tévesen értékelte az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában, így e körben az ítélet megalapozatlan. Miután az igazságügyi orvosszakértő határozottan állította, hogy az I. r. vádlott taposó mozdulatától az életveszélyes sérülés nem keletkezhetett és nagy valószínűséggel nem a zuhanástól, hanem más módon jött létre az életveszélyes sérülés, és az agykoponyán nem volt erre utaló külső sérülés, ezért az elsőfokú bíróság kétséget kizáróan nem bizonyított állításokat használt fel az életveszélyes sérülés okozása körében a bűnösség megállapítása során, s így kétséget kizáróan nem bizonyított tény értékelte az I. r. vádlott terhére. Ezért az I. r. vádlott bűnösségének súlyos testi sértés büntetésében való megállapítását és a feltárt enyhítő körülményekre figyelemmel enyhébb büntetés kiszabását indítványozta.

Az I. r. vádlott védője a fellebbezési tárgyaláson az írásban előterjesztett fellebbezést fenntartotta azzal, hogy a felmentésre irányuló fellebbezést visszavonta.

A II. r. vádlott védője a fellebbezési tárgyaláson a büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezést fenntartotta azzal, hogy hangsúlyozta, hogy a II. r. vádlott békítő szándékkal lépett fel a vádlottak és a sértett között kialakult dulakodás során, továbbá utalt arra is, hogy - egyetértve a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség képviselője által előadottakkal - a többszörös halmazatra és a II. r. vádlott többszörös visszaesői minőségére figyelemmel tévedett az elsőfokú bíróság az ítélet indokolása során az alkalmazott büntetési tételkeret megállapításakor.

A III. r. vádlott védője a fellebbezési tárgyaláson fenntartotta a fellebbezésének részletes írásbeli indokolását, amelyben hivatkozott **(szakértő neve)** igazságügyi orvosszakértő elsőfokú 144. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 12. oldal 2. bekezdésében rögzített utolsó két mondatára, amely szerint a II. r. vádlott által is elismert ütés az életveszélyes sérülés okozója, továbbá utalt 1. sz. tanú pultos tanúvallomására, aki a III. r. vádlott részéről ütest nem látott. Így álláspontja szerint miután az életveszélyes sérülés okozója megállapítható, ez esetben a többi vádlottnak csakis kizárólag a saját magatartásáért és az azzal okozott eredményéért kell felelnie.

Erre figyelemmel a III. r. vádlott bűnösségének elsődlegesen könnyű testi sértés vétségében, másodlagosan súlyos testi sértés büntetnének kísérletében történő megállapítását és a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta. Ennek körében további enyhítő körülményként indítványozta figyelembe venni, hogy a III. r. vádlott az édesanyját ápolja, illetve nyomatékkal kérte értékelni azt, hogy védence megbánó magatartást tanúsított, amikor a sértett kártérítése céljából 300.000,- forintot ügyvédi letétbe helyezett.

A másodfokú tárgyaláson a vádlottak csatlakoztak a védőik által előadottakhoz, továbbá a III. r. vádlott a büntetés enyhítésére irányuló indítványát azzal egészítette ki, hogy büntetésének részbeni felfüggesztését indítványozta.

Az ítélet tábla kizárólag a III. r. vádlott büntetésének enyhítésére irányuló fellebbezéseket ítélte alaposnak.

Az ítélet tábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált, és ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbviteli főügyészi átiratban írt és a bizonyítás felvételét szükségessé tévő hiányosságokkal folytatta le a bizonyítási eljárást, amikor az általa elfogadott I. r. vádlott gyanúsítottai vallomásából (elsőfokú ítélet 12. oldal utolsó, és 13. oldal első bekezdés), valamint a 2. tényállási pontban írt hamis vád büntetnének tényállása vonatkozásában az igazságügyi vegyész szakértői véleményből (elsőfokú ítélet 10. oldal 2. bekezdés, 12. oldal 2-3. bekezdés) nyert bizonyítékokat nem ismertette, valamint ugyancsak elmulasztotta beszerezni és ismertetni az I. r. vádlott feltételes szabadságra bocsátására vonatkozó rendelkezéshez szükséges Szegedi Városi Bíróság 17.B.1769/2006. számú, valamint 17.Beü.2955/2010. számú ügyének az I. r. vádlott vonatkozásában hozott feltételes szabadságra bocsáthatóság utólagos kizárásával kapcsolatos iratokat.

Ezen túlmenően a kellő terjedelemben lefolytatott bizonyítás eredményeképp az elsőfokú bíróság túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg. A Be. 351. § (2) bekezdés a) pontja szerinti részbeni megalapozatlanságot az ítélet tábla bizonyítás felvétele útján a Be. 353. § (1) és (2) bekezdése alapján eljárva kiküszöbölte.

A másodfokú tárgyaláson ismertetésre kerültek a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában ismertetni indítványozott iratok közül a Csongrád Megyei Rendőr-főkapitányság 856/2012. bü.

számú nyomozati iratának 307-310. oldalán található gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyv, a Szegedi Nyomozó Ügyészség Ny.439/2011. számú nyomozati iratai közül az 1-4. oldalon található rendőri jelentés, az 5-22. oldalon található házkutatásról szóló jegyzőkönyv, a 23-30. oldalon lévő vegyész szakértői vélemény, az 51. oldalon lévő nyomozást megszüntető határozat, a 17.Beü.2955/2010/13. számú végzés, a Szegedi Törvényszék 2.Bkf.1072/2012/2. számú végzése, valamint a Szegedi Városi Bíróság 17.B.1769/2006/168. számú végzése.

Az I. r. és a II. r. vádlott a másodfokú eljárásban bizonyítási indítványokat terjesztett elő. Így **(szakértő neve)** igazságügyi orvosszakértő tárgyalásra történő megidézését és a sértett sérüléseinek keletkezési körülményei vonatkozásában való nyilatkoztatását, a II. r. vádlott a büntetés-végrehajtási intézetből nevelői vélemény beszerzését, továbbá a büntetés-végrehajtási intézetben elvégzett tanfolyamokra vonatkozó iratok ismertetését indítványozta.

A III. r. vádlott a fellebbezési tárgyaláson 2. és 3. sz. tanúk idézését és kihallgatását indítványozta a sértett sérüléseinek további keletkezési módjára vonatkozóan.

Az ítéletábra a vádlottak által indítványozott bizonyításokat szükségtelennek ítélte, és ezért elutasította.

(szakértő neve) igazságügyi orvosszakértő meghallgatása szükségtelen, miután - a később részletesen kifejtésre kerülök szerint - nem bír relevanciával az, hogy a vádlottak közül pontosan ki okozta a sértett élesélyes sérülését. A III. r. vádlott által indítványozott tanúk meghallgatása ugyancsak szükségtelen, figyelemmel arra, hogy a tanúk csak olyan cselekményre és körülményre tudtak volna nyilatkozni, amely nem mentesítette volna a vádlottakat a büntetőjogi felelősségre vonás alól.

A II. r. vádlott büntetés-végrehajtási intézetben tanúsított magatartására vonatkozó nevelői jellemzés, illetve az elvégzett tanfolyamok eredményére vonatkozó iratok ismertetése ugyancsak szükségtelen, miután ezek a büntetés kiszabására nincsenek lényeges kihatással.

Az ítéletábra elutasította a Szegedi Fellebbviteli Főügyészségnek az elsőfokú iratok 251. sorszáma alatti azon határozatok ismertetésére vonatkozó indítványát is, amelyekben foglalt adatok a bűnügyi nyilvántartásban, illetve az ismertetett iratokban is szerepelnek (Szegedi Járásbíróság 18.B.824/2012/24. és a 27.B.693/2011/48. sz. ítélete, a Szegedi Törvényszék 4.Bf.1285/2013/7. sz. végzése és a 2.Bf.185/2013/17. sz. ítélete, a Szegedi Városi Bíróság 17.Beü.2955/2010/2. sz. ítélete, a Csongrád Megyei Bíróság 2.Bkf.1340/2010/2. sz. ítélete, a Szegedi Járásbíróság 17.Beü.2955/2010/30. sz. végzése és a Szegedi Törvényszék 1.Bkf.1556/2014/2. számú végzése, a Szegedi Törvényszék 2.Bkf.1072/2012/2. számú végzése), s ezáltal a bíróságnak ezekre vonatkozóan hivatalos tudomása van, s mint ilyeneket nem kell bizonyítani [Be. 75. § (3) bekezdése].

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra a vádlottak és részben a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség bizonyítási indítványait elutasította., s a megalapozott tényállás mellett további bizonyításnak helye nem volt.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése körében nem tett iratellenes megállapítást.

A Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az ítéletábra az iratok egybehangzó adatai és a felvett bizonyítás, valamint hivatalos tudomása alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiakkal egészítette ki, illetve helyesbítette:

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség fellebbezési tárgyaláson tett észrevételeivel egyezően az elsőfokú ítélet 4. oldal 7. bekezdését azzal, hogy a Szegedi Városi Bíróság a 2011. január 5. napján kelt és hirdetményi kézbesítést követően 2011. október 30. napján jogerőre emelkedett 17.B.1769/2006/168. számú végzésével különleges eljárásban utólagosan rendelkezett arról, hogy az I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Ezt követően a Szegedi Városi Bíróság az ugyancsak különleges eljárásban hozott 2012. április 27. napján kelt és a Szegedi Törvényszék 2.Bkf.1072/2012/2. számú végzése folytán 2012. október 25. napján jogerőre emelkedett 17.Beü.2955/2010/13. számú végzésével megállapította, hogy a Szegedi Városi Bíróság 17.Beü.2955/2012/2. számú összbüntetési ítéletével megállapított 1 év 5 hónap 15 nap börtön vonatkozásában (I.rendű vádlott neve) feltételes szabadságra nem bocsátható.

A 4. oldal 8. bekezdését azzal, hogy az I. r. vádlottat a Szegedi Városi Bíróságon 27.B.693/2011. szám alatt lopás vétsége miatt indult büntetőügyben 2011. május 19. napján, míg a 18.B.824/2012. szám alatt súlyos testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt indult büntetőügyben 2011. október 31. napján hallgatták ki gyanúsítottként.

Az 5. oldal 5. bekezdését azzal, hogy a II. r. vádlottat a jelen büntetőeljárás tárgyát képező zaklatás büntette miatt 2011. augusztus 31. napján, a hamis vád büntette miatt 2012. május 31. napján, illetve a PKKB-n a jogosulatlan gazdasági előny megszerzésének büntette miatt indult büntetőügyben 2008. október 2. napján hallgatták ki gyanúsítottként.

A 6. oldal 4. bekezdését azzal, hogy a III. r. vádlottat 2009. október 7. napján, valamint 2010. december 13. napján hallgatták ki gyanúsítottként.

I. r. vádlott büntetett előéletére vonatkozó adatokat azzal egészítette ki, hogy a jelen eljárásban elbírált 3. tényállásban írt bűncselekmény elkövetését követően az I. r. vádlottat a Szegedi Városi Bíróság a 2013. szeptember 4. napján kelt és a Szegedi Törvényszék 2.Bf.185/2013/17. számú határozata folytán 2013. március 26. napján jogerőre emelkedett 18.B.824/2012/24. számú ítéletével a 2011. október 28. és 30. napján elkövetett garázdaság vétsége és más bűncselekmények miatt mint többszörös visszaesőt halmazati büntetésül 2 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 5 év közúti járművezetéstől eltiltásra, valamint 4 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy az I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A Szegedi Járásbíróság a 2012. december 6. napján kelt és a Szegedi Törvényszék 2.Bf.185/2013/17. számú határozata folytán 2014. december 18. napján jogerőre emelkedett 27.B.693/2011/48. számú ítéletével a 2011. május 19. napján társtettesként elkövetett lopás vétsége és más bűncselekmények miatt mint többszörös visszaesőt 1 év 6 hónap börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

Ezen kiegészítés azért vált szükségessé, mert az elsőfokú bíróság - tévesen - arra tett megállapítást az ítélet 27. oldal 6. bekezdésében, hogy az I. r. vádlott tévesen megállapított feltételes szabadsága 2011. december 27. napján úgy telt el, hogy az I. r. vádlott eközben nem követett el bűncselekményt.

II. r. vádlott családi állapota helyesen elvált.

A II. r. vádlott első fokú ítélet 4. oldal utolsó bekezdésében 1. sorszám alatt írt 6 hónap - végrehajtásában 1 évi próbaidőre felfüggesztett- börtönbüntetésének próbaideje 2007. szeptember 17. napján eredményesen letelt.

II. r. vádlott az ítélet 5. oldal 3. bekezdésében írt egy év 2 hónap - összbüntetésként megállapított - börtönbüntetését 2010. november 11. napján kezdte meg és azt 2011. év április hó 8. napjával ténylegesen kitöltötte.

III. r. vádlott édesanyjáról gondoskodik, a III. r. vádlott magas vérnyomás és pánikbetegség megbetegedésekben szenved.

III. r. vádlott a 6. oldal első bekezdésében írt Szeged város területéről 5 évi időtartamú kitiltása 2011. május 25. napjáig tartott.

Ezen kiegészítés azért vált szükségessé, miután így lehetett megállapítani azt, hogy a III. r. vádlott a jelen eljárásban elbírált bűncselekményt nem a kitiltás hatálya alatt követte el.

Az ítélet 6. oldalán az 1. pont alatti ítéleti tényállás 2. bekezdését akként helyesbítette, hogy II. r. vádlott 2010. június hónap elejétől, majd fogvatartása alatt a börtönből és 2011. április 8. napján történt szabadulását követően telefonon és személyes találkozásuk alkalmával is többször fenyegette a sértettet (1. sz. sértett feljelentése a 4851/2011. bü. számú nyomozati irat 26-27. lapszáma alatt).

A jogi indokolásba utalta az 1. tényállási pont 3. bekezdésében szereplő azon következtetést, hogy a vádlott célja az volt, hogy a sértett akarata ellenére a mindennapi életvitelébe önkényesen beavatkozzon, tekintettel arra, hogy a tényállásban tényeket kell megállapítani, a jogkövetkeztetések a jogi indokolásba tartoznak, s nem helyettesíthetik a ténymegállapításokat.

A 7. oldal 1. bekezdését azzal egészítette ki, hogy **(név)** a 60 csomag kábítószernek látszó port átadta II. r. vádlottnak, ugyanezen oldal 4. bekezdését azzal, hogy a lefoglalt anyag kábítószerrel nem tartalmazott (igazságügyi vegyész szakértői vélemény Szegedi Nyomozó Ügyészség Ny.439/2011. számú nyomozati iratok 23-3. lapszáma alatt).

7. oldal 5. bekezdését azzal egészítette ki, hogy **(név)-vel** szemben a Csongrád Megyei Rendőr-főkapitányságon 540/2011. bü. szám alatt az 1978. évi IV. törvény 282. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő és büntetendő kábítószerrel visszaélés büntette miatt indult büntetőeljárás.

A 8. oldal 4. bekezdés 8. sorát kiegészítette azzal, hogy a II. r. vádlott kétszer halántékon ütötte a sértettet, míg a 8. oldal utolsó bekezdését akként helyesbítette, hogy I. r. vádlott négy alkalommal taposta meg a földön fekvő 2. sz. sértett sértett fejét.

A 9. oldal 4. bekezdését akként helyesbítette, hogy az agyrázkódás és -helyesen- a felsorolt (és nem a felső agy) lágyrész sérülések gyógytartama volt 8 napon belüli, míg ugyanezen oldal 6. bekezdését akként, hogy helyesen a nyíró (és nem nyíló) erők hatására alakult ki az életveszélyes koponyaűri vérzés (856/2012. bü. számú nyomozati irat 70-71. lapszám alatti orvosszakértői vélemény véleményi része).

Mindezekkel együtt az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás teljes egészében megalapozottá vált és a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat iratszerűen és logikusan, egyenként és egymással összevetve kellő részletességgel értékelte és mérlegelte, és megfelelő indokát adta, hogy mely bizonyítékokat milyen körben és miért fogadott el, vagy vetett el a tényállás megállapítása során.

Az ítéleti tényállás 1. és 2. pontjában írt hamis vád büntettének és zaklatás büntettének elkövetését II. r. vádlott lényegét tekintve beismerte, amelyen túl a törvényszék az ítéleti tényállást a zaklatás büntette vonatkozásában 4., 5., és 6. sz. tanúk vallomására és a híváslista adataira, a hamis vád büntette kapcsán pedig a II. r. vádlott vallomásán túl **(név)** tanúvallomására, a vegyész szakértői véleményre és egyéb bizonyítékokra alapította.

Az ítéleti tényállás 3. pontjában írt testi sértés büntettével kapcsolatban a vádlottak azt beismerték, hogy valamilyen mértékben mindannyian részt vettek a sértett bántalmazásában, azonban vallomásaik lényeges részletekben eltértek egymástól és önellentmondásosak is voltak.

Az elsőfokú bíróság kellő indokát adta annak, hogy a vádlottak vallomását csak annyiban fogadta el az ítéleti tényállás alapjául, amelyet egyéb bizonyítékok is alátámasztottak. Így megfelelő indokát adta annak is, hogy az I. és a III. r. vádlott azon védekezésével szemben, hogy a sértett közvetlen életveszéllyel járó sérülését nem ők okozták, - amit a II. r. vádlott is alátámasztott, mentve ezzel társait - miért kizárólag a vádlottak azon vallomásrészeit fogadta el, amelyet egyéb bizonyítékok is alátámasztottak, így a biztonsági kamera felvételek, 1., 7. sz. tanúk vallomásai, továbbá az igazságügyi orvosszakértői vélemény, valamint a szakértő tárgyaláson adott szakvéleménye alapján. Annak is megfelelő indokát adta, hogy miért vetette el 7. sz. tanú bírósági eljárásban tett vallomását és 8. sz. tanú tanúvallomását, miután azok ellentétesek voltak egyéb bizonyítékokkal.

A bizonyítékok értékelése az azokat észlelő elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére nem kerülhet sor, így a tényállást támadó és a bizonyítékok újramérlegelésére irányuló, a III. r. vádlott felmentését, illetve az eltérő tényállás alapján enyhébb minősítést célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban a kérdésben, hogy melyik büntető törvényt kell alkalmazni. Miután az I. és a II. r. vádlott esetében az elbíráláskori Btk. nem eredményez enyhébb elbírálást, ezért vonatkozásukban az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény, míg a III. r. vádlott vonatkozásában a feltételes szabadságra bocsáthatóság kedvezőbb szabályaira tekintettel az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény az alkalmazandó, amelyet helyesen az 1978. évi IV. törvény 2. §a tesz lehetővé.

A megállapított tényállás alapján a vádlottak cselekményeinek minősítése is alapvetően helyes volt.

1. tényállási pontban megállapítottak szerint II. r. vádlott 2010. június hónap elejétől 2011. július 4. napjáig rendszeresen, félelemkeltés céljából telefonon szöveges üzenetekben, illetve személyes találkozásuk alkalmával több alkalommal megfenyegette volt élettársát, **1. sz.** sértettet, hogy megvereti, elvágja a nyakát, hajtóvadászatot indít ellene, amellyel az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított minősítés szerint megvalósította a volt élettárs sérelmére folytatólagosan elkövetett, az 1978. évi IV. törvény 176/A. § (2) bekezdés a) pont 1. fordulatába ütköző, de a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő és a **2. tétel szerint büntetendő** folytatólagosan elkövetett zaklatás büntettét. Miután az elsőfokú bíróság elmulasztotta megjelölni a (3) bekezdés a) pontjában írt elkövetési magatartás eltérő büntetési tételei közül alkalmazottat, ezért azt az ítélőtábla pótolta.

Az 1978. évi IV. törvény 176/A. § (2) bekezdés a) pont 1. fordulata szerinti zaklatást valósítja meg, aki félelemkeltés céljából mást személy elleni erőszakos büntetendő cselekmény elkövetésével megfenyeget. A (3) bekezdés szerint minősül a cselekmény, amennyiben az elkövető a zaklatást házastársa, volt házastársa, bejegyzett élettársa, volt bejegyzett élettársa, élettársa, vagy volt

élettársa sérelmére követi el, amely a 2. tétel szerint a (2) bekezdésben meghatározott esetben büntett miatt 3 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A II. r. vádlott a zaklatás (1) bekezdés szerinti alakzatát is megvalósította, amely a szubszidiárius jellegére figyelemmel azonban - az elsőfokú bíróság által helyesen minősítettek szerint - nem állhat valóságos alaki halmazatban a súlyosabban büntetendő (2) bekezdés szerinti zaklatással. Erre vonatkozóan az elsőfokú bíróság nem tett az ítélet jogi indokolásában megállapítást, amelyet az ítéletábra ezúton pótol.

Az elsőfokú ítélet **2. tényállási pontja szerint** a II. r. vádlott valótlan tartalmú bejelentése alapján **(név)-**vel szemben az 1978. évi IV. törvény 282. § (1) bekezdésébe ütköző, aszerint minősülő és büntetendő kábítószerrel visszaélés büntette miatt indult büntetőeljárás, amely eljárás bűncselekmény hiányában megszüntetésre került 2011. október 25. napján. Így a törvényszék törvényesen minősítette a II. r. vádlott cselekményét az 1978. évi IV. törvény 233. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő és büntetendő büntetőeljárást eredményező hamis vád büntetéké.

3. tényállási pontban írtak vonatkozásában a vádlottak és védőik arra hivatkoztak, hogy **(szakértő neve)** igazságügyi orvosszakértő a videó felvételek megtekintését követően a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy II. r. vádlott öklütése okozta a sértett életveszélyes sérülését, amelyre figyelemmel I. r. és III. r. vádlott büntetőjogi felelőssége nem állapítható meg a bekövetkezett életveszélyes eredményért.

A törvényszék ezzel szemben arra az álláspontra helyezkedett az iratok tartalmának megfelelően, hogy a szakvéleményben és a tárgyaláson az igazságügyi orvosszakértő nem tett arra vonatkozó kategorikus megállapítást, hogy melyik öklütés eredményezte a sértett életveszélyes fejsérülését. Az igazságügyi orvosszakértő ezt a körülményt úgy véleményezte, hogy maximum közepes erejű, álló helyzetben elszenvedett, a fejre oldalról mért ütés okozhatta ezt a sérülést, amely a II. r. vádlott előadása alapján a II. r. vádlott mozdulata is lehetett.

Az irányadó 3. tényállásban megállapítottak alapján mindhárom vádlott megütötte ököllel a sértett fejét álló és fekvő helyzetében is, így nem lehet arra egyértelmű következtetést levonni, hogy melyik vádlott magatartása okozta a keményburok alatti vérzéssel járó életveszélyes sérülést.

Az irányadó bírói gyakorlat szerint társtettesként felelnek az elkövetők az eredményért, ha a sértettet többen egymás tevékenységéről tudva, akarategységben közösen bántalmazzák (BH 2007.71.).

A vádlottak hosszú időn keresztül egymást váltva és egymás cselekedetét látva a sértett fejét, illetve test szerte ököllel ütötték, a többször is földre kerülő sértettet megrugdosták és földön fekvő test szerte ütötték. Az I. r. vádlott többször a sértett fejére is taposott, majd a II. r. vádlott fejbe is rúgta. Így helyesen foglalt állást a törvényszék, hogy a vádlottak a sértettet szándék- és akarategységben bántalmazzák.

Annak, hogy több elkövető közül a súlyos sérülést ténylegesen ki okozta, nincs jelentősége és a bekövetkezett eredményre figyelemmel kell a társtettesi büntetőjogi felelősségüket megállapítani függetlenül attól, hogy a súlyos sérülést okozó elkövető kilétét meg lehet állapítani, avagy nem. A másodfokú bíróság ekként helyesbítette az elsőfokú bíróság által az ítélet 25. oldalának 1. bekezdésében foglaltakat, amely szerint azért állapította meg mindhárom vádlott felelősségét az

életveszélyes sérülés okozásában, mert kétséget kizáróan nem lehetett megállapítani, hogy melyik vádlott okozta a legsúlyosabb sérülést.

Az elsőfokú bíróság nem adott kellően számot a vádlottak tudattartalmát érintően tett megállapításairól.

A vádlottak által támadott testtájékra, az ütések, rúgások, taposások számára, erejére figyelemmel kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a vádlottak szándéka mindenképpen testi sértés, méghozzá akár 8 napon túl gyógyuló súlyos sérülés okozására irányult. A vádlottak a sértettet durva módon és kitartóan, a fejét többször is célzottan ütve, rúgva, taposva bántalmazták. Az általános élettapasztalat az, hogy ilyen jellegű és erejű bántalmazás reálisan alkalmas akár életveszélyes sérülés előidézésére is, amely előrelátható következménybe a vádlottak belenyugodtak. Így a testi sértés okozására az egyenes, míg a bekövetkezett életveszélyes sérülésre az eshetőleges szándékuk terjedt ki.

A fentiekkel az ítélet tábla az elsőfokú ítélet jogi indokolását kiegészítette.

A kifejtettek miatt az ítélet tábla nem osztotta az I. r. vádlottnak és védőjének, valamint a III. r. vádlott védőjének az eltérő enyhébb minősítés megállapítására irányuló fellebbezését.

Ami a III. r. vádlott által elkövetett testi sértés bűncselekményének minősítését, illetve helyes jogszabályi megjelölését illeti, az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvénykönyv (2012. évi C. törvény) a testi sértés bűncselekményének két alapesetét, így a Btk. 164. § (1) és (2) bekezdése szerinti könnyű testi sértés vétségét, és az (1) és (3) bekezdése szerinti súlyos testi sértés büntettét határozza meg. Ez egyértelműen megállapítható a jogalkotónak az adott törvényhelyhez fűzött indokolásából, s ezt alátámasztja a testi sértés törvényi tényállásának a szerkezete is. Így a bűncselekmény eredményének - mint amely alapján különbséget kíván tenni a jogalkotó a két alapeset között - az elkövetési magatartástól külön bekezdésekben való megjelenítése, a mindkét alapesetre külön-külön épülő minősített esetek szabályozásának rendszere stb.

Figyelemmel arra, hogy a Kúria 61. számú BK véleményében foglaltak alapján a bűncselekmény alapesetét meghatározó törvényhelyet fel kell tüntetni az ítélet rendelkező részében, ezért az ítélet tábla a III. r. vádlott terhére megállapított bűncselekményt a Btk. 164. § (1) és **(3) bekezdésébe** ütköző, de a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő - életveszélyt okozó - testi sértés büntettének minősítette, amelyet a Btk. 13. § (2) bekezdése szerint társtettesként - és nem a helytelen fogalmazás szerinti „társtettségben” - követett el.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra tett megállapítást, hogy a II. r. vádlott esetében a halmazati büntetés kiszabási szabályokra figyelemmel a 2 évtől 18 évig terjedő szabadságvesztés büntetési tételkeret az irányadó, és a középérték 10 év.

Az 1978. évi IV. törvény 97. § (1) bekezdése szerint a különös és többszörös visszaesővel szemben - amennyiben e törvény másként nem rendelkezik - az újabb bűncselekmény büntetési tételeinek felső határa szabadságvesztés esetén a felével emelkedik, de nem haladhatja meg a 20 évet.

Az 1978. évi IV. törvény 85. § (2) bekezdése alapján halmazati büntetés esetén a büntetést a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények büntetési tételei közül a legsúlyosabbnak az alapul vételével kell kiszabni. Erre figyelemmel az 1978. évi IV. törvény alapján többszörös visszaeső esetében a

legsúlyosabb bűncselekmény büntetési tételének a felső határát és nem a többszörös visszaeső esetében a halmazat folytán már felemelt büntetési tételkeretet kell a felével emelni.

Az alkalmazandó büntetési tételkeret tehát az I. és a II. r. vádlott esetében 2-től 12 évig terjedő, míg a III. r. vádlott vonatkozásában 2-től 8 évig terjedő szabadságvesztés.

Az irányadó középérték így az I. és a II. r. vádlottak esetében 7 év, a III. r. vádlott vonatkozásában pedig 5 év szabadságvesztés.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülményeket akként helyesbítette, illetve egészítette ki, hogy II. r. vádlott esetén további súlyosító körülmény a bűnhalmazat, miután a többszörös visszaesőkénti minősítésre figyelemmel annak nem volt büntetési tétel emelő hatása, továbbá, hogy a zaklatást folytatólagosan és egyúttal annak enyhébben minősülő alakzatát is megvalósítva követte el, illetve a II. r. vádlott a szabadulását követően újabb bűncselekményeket követett el.

A vádlottak terhére súlyosítóként értékelte az önhibából eredő ittas állapotban történő elkövetést, illetve hogy a testi sértési cselekményt garázda módon hajtották végre. További súlyosító körülmény a csoportos elkövetés (56. BK vélemény II/7., III/2. pontok). Helyesen a testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottságát kell súlyosítóként figyelembe venni, míg a közvetlen életveszély okozását a bűnösségi körülmények köréből mellőzte.

A II. r. vádlott esetén további enyhítő körülményként értékelte, hogy hosszú ideje, 2012. szeptember 7. napjától van előzetes fogvatartásban.

Az enyhítő körülmények köréből - szemben a főügyészi állásponttal - nem szükséges az I. r. vádlott beismerő vallomásának mellőzése, miután a testi sértés elkövetési magatartásának azon részére, amely vonatkozásában nem állt rendelkezésre videó kamera felvétel, alapvetően az I. r. vádlott vallomására alapítottan tett a törvényszék tényállásbeli megállapítást.

A III. r. vádlott esetén további enyhítő körülmény, hogy édesanyjáról gondoskodik, illetve a III. r. vádlott igazolt betegségei.

A helyesbített és kiegészített bűnösségi körülményekre figyelemmel a törvényszék helyesen alkalmazott mindhárom vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztést, amelynek mértékét I. r. vádlott esetében törvényesen és a büntetéskiszabási elveknek megfelelően határozta meg 7 évben.

Ugyanakkor a többszörös visszaesőként több bűncselekményt is elkövetett II. r. vádlottal szemben aránytalanul enyhe büntetést szabott ki, így esetében a súlyosító körülmények túlsúlyára is figyelemmel indokolt a középértéket - 6 hónappal - meghaladó fegyházbüntetés alkalmazása, s ezért az ítélet tábla a II. r. vádlott fegyházbüntetését 7 év 6 hónapra súlyosította.

Az egy bűncselekményt megvalósított III. r. vádlott esetében az I. és a II. r. vádlottakhoz képest enyhébb, 2-től 8 évig terjedő tételkeret figyelembe vétele mellett indokolt a középértéktől, 5 év szabadságvesztéstől lefelé történő eltérés az enyhítő körülményekre figyelemmel. Ezért vonatkozásában a szabadságvesztést 4 évre enyhítette, amelyet az elbíráláskor hatályos Büntető Törvénykönyv 35. § (1) bekezdésének szóhasználatára alapján börtönben rendelt végrehajtani.

Ugyanakkor az I. r. és II. r. vádlottak büntetéseinek enyhítésére irányuló fellebbezéseket és a III. r. vádlott esetén a szabadságvesztés hátralevő része végrehajtásának felfüggesztését - az azt lehetővé tévő törvényi rendelkezés hiányában is - alaptalannak találta.

Osztotta az ítéletábra a fellebbviteli főügyészség álláspontját és megállapította, hogy tévedett a törvényszék az I. r. vádlott feltételes szabadságra bocsáthatóságával, illetve abból való kizártságával összefüggésben. Az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az I. r. vádlott nem zárható ki a feltételes szabadságra bocsátásból, mivel a korábban eljáró bíróság tévedése folytán következett be az a jogi helyzet, amelyről az I. r. vádlott a cselekmény elkövetésekor nem is tudhatott, miután a szabadságvesztés büntetés hátralevő részének elrendelésére a bűncselekmény elkövetésekor, 2012. augusztus 12. napján első fokon még nem került sor.

Az 1978. évi IV. törvény 47. § (4) bekezdés a) pontja úgy rendelkezik, hogy nem bocsátható feltételes szabadságra, akit olyan szándékos bűncselekmény miatt ítélték szabadságvesztésre, amelyet korábbi végrehajtandó szabadságvesztésre ítélete után, a végrehajtás befejezése előtt követett el,

A 6/2013. Büntető Jogegységi Határozat megállapítása szerint a szándékos bűncselekmény miatt szabadságvesztésre ítélt, e büntetéséből nem bocsátható feltételes szabadságra, amennyiben az újabb bűncselekményét a korábbi, határozott ideig tartó végrehajtandó szabadságvesztésre ítéletét követően e büntetés végrehajtása során engedélyezett feltételes szabadság letelte után követte el, azonban a feltételes szabadságot utóbb más ügyben megszüntették. A feltételes szabadságra bocsátással érintett szabadságvesztés végrehajtása nem tekinthető befejezettnek, amíg fennáll a lehetősége a feltételes szabadság megszüntetésének, amennyiben ugyanis erre utóbb sor kerül, úgy a büntetés végrehajtása folytatódik és csupán a tényleges teljes kitöltéssel zárul le. Amíg fennáll annak a lehetősége, hogy a szabadságvesztés hátralevő részének végrehajtását elrendeljék elévülési időn belül, addig azt kitöltöttnek, a végrehajtását befejezettnek tekinteni nem lehet. Ű

A fenti törvényi rendelkezés alkalmazása kötelező, annak nincs jelentősége, hogy az I. r. vádlott tudomással bírt-e arról, hogy a szabadságvesztése hátralevő részének végrehajtását elrendelték-e.

Az elkövető tudattartalmának kizárólag a konkrét bűncselekmény objektív tényállási elemeit megvalósító életbeli körülményekre, eredmény-bűncselekmény esetén az eredmény bekövetkezésének a lehetőségére és az ahhoz tartozó okozati összefüggésre (tények tudata), valamint a cselekménye társadalomra veszélyességének a tudatára kell kiterjednie. Másra, így a cselekményére vonatkozó Btk. általános részi büntetőjogi rendelkezésekre nem kell a tudatának kiterjednie, azok a törvényi feltételek megvalósulása esetén a tudattartalomtól függetlenül alkalmazandók. Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság alapvetően téves álláspontja (ítélet 27-28. oldal) miatt, anélkül, hogy erre törvényi lehetősége lett volna, a törvény kötelező előírása ellenére sem zárta ki az I. r. vádlottat a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből, ezért az ítéletábra azt pótolva megállapította, hogy az I. r. vádlott az 1978. évi IV. törvény 47. § (4) bekezdés a) pontja alapján a kiszabott szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható.

Téves volt egyébként az elsőfokú bíróság azon okfejtése is, hogy miután az I. r. vádlott a Szegedi Városi Bíróság 17.Beü.2955/2010/2. számú összbüntetési ítélete kapcsán 1 év 5 hónap 15 börtönbüntetésből - helyesen - 2010. év december 28. napján feltételes kedvezményrel szabadult, 2011. december 27. napján ezen -tévesen megállapított- feltételes kedvezménye úgy telt el, hogy az I. r. vádlott e közben nem követett el bűncselekményt (első fokú ítélet 27. oldal 6. bekezdés). Az I. r. vádlott ugyanis 2011. október 28. és 30., valamint 2011. május 19. napjain is követett el

bűncselekményeket a Szegedi Járásbíróság 18.B.824/2012/24. számú, illetve 27.B.693/2011/48. számú jogerős ítéleteiben megállapítottak szerint.

II. r. vádlott esetében a törvényszék helyesen állapította meg az ítéleti tényállás 2. pontjában, hogy 2010. június hónap elejétől kezdődően valósította meg a bűncselekményt, és a tényállás helyesbítésére tekintettel fogvatartása alatt és szabadulását követően is.

A II. r. vádlott ekkor a Hódmezővásárhelyi Városi Bíróság 3.Bk.636/2010/6. számú ítéletével összbüntetésként megállapított 1 év 2 hónap börtönbüntetését töltötte 2010. november 11. napjától 2011. április 8. napjáig, amely összbüntetés alapítéletei (Szegedi Városi Bíróság 5.B.2566/2003/76. és a Hódmezővásárhelyi Városi Bíróság 3.B.234/2007/394.) 2008. január 28. napján illetve 2010. március 9. napján emelkedtek jogerőre. Erre figyelemmel a II. r. vádlott az ítéleti tényállás 2. pontjában írt cselekményét a jogerős elítélése után, de a szabadságvesztés végrehajtásának befejezése előtt követte el, amelyből azonban az elsőfokú bíróság nem vonta le a feltételes szabadságra bocsáthatóságból való kizárást eredményező kötelező jogi következtetést..

Ezért ezt pótolva, az ítélet tábla a II. r. vádlott vonatkozásában is megállapította, hogy az 1978. évi IV. törvény 47. § (4) bekezdés a) pontja alapján feltételes szabadságra nem bocsátható.

A Be. 372. § (1) bekezdése szerinti fentebb részletezett megváltoztatások mellett az elsőfokú bíróság ítéletének további rendelkezései törvényesek, amelyre figyelemmel azokat az ítélet tábla a Be. 371. § (1) bekezdésének megfelelően helyben hagyta azzal, hogy miután az elsőfokú bíróság az eljárás során felmerült bünyügyi költség összege és az I. és II. r. vádlott által fizetendő bünyügyi költség összegének megállapítása során számítási hibát vétett, ezért azt az ítélet tábla helyesbítette. Mivel a törvényszék a kihirdetett ítélet rendelkező részében helyesen 336.222,- forint vonatkozásában írt elő egyetemleges kötelezést, az ítélet tábla azt tekintette irányadónak.

Az ítélet tábla által már számtalanszor kifejtettek szerint a terhelt fogvatartásának a helye nem tartozik a személyi adatai közé, ezért azt mellőzte az I. és II. r. vádlottak személyi adatai közül a Be. 117. § (1) bekezdésére és a Be. 258. § (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel. Megállapította egyúttal az I. r. vádlott helyes lakcímét is.

A másodfokú bíróság az 1978. évi IV. törvény 99. § (1) és (2) bekezdése alapján a II. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

Miután I. r. vádlott előzetes fogvatartására vonatkozó adatok között az ítélet kiadmányok 1. oldalán rögzítettek szerint az előzetes fogvatartás 2013. évi március 26. napjáig tartott, azonban a kihirdetett rendelkező részben helyesen 2013. március 25. napja került megjelölésre, ezért az ott írt helyes időpontot tekintette a másodfokú bíróság irányadónak.

A fellebbezési eljárás során eredménytelenül fellebbező II. r. vádlott kirendelt védőjének díjával kapcsolatban felmerült 82.500,- forint bünyügyi költség megfizetésére a II. r. vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Az ítélet ellen a fellebbezés a Be. 386. §-a alapján kizárt.

Szeged, 2015. november 12. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Edina s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.306/2015/27. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 1.B.1213/2012/239. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Szeged, 2015. november 12. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke